

»Σ τὸ στόμα του αὐτὸ
Τό 'χε κρυμμένο.»

— « Αὐτὸ εἶν' ναί, αὐτό!
'Γελά σου, ψαρχ μου,
»Πολὺ σ' εὐχαριστῶ,
Παλληκαρχ μου.

»Τί θέλεις; θησαυρούς;
Θέλεις χρυσάφια;
»Θέλεις χρυσοὺς στυροῦς;
Θέλεις χωράφια;

»Θέλεις τιμὴ πολλή;
Δόξα μεγάλη;
»Ἡ θέσι ὑψηλὴ,
Ἡ φήμη ἄλλη; »

— « Βασίλισσα καλή!
Ζητ' ἀπὸ σένα,
»ὑπόθεσι μικρὴ,
Πολλὴ γιὰ 'μένα.

»Δὲν θέλω θησαυρούς,
Οὔτε χρυσάφια,
»Οὔτε χρυσοὺς στυροῦς,
Οὔτε χωράφια.

»Δὲν θέλω γὼ τιμὴ,
Δόξα μεγάλη,
»Ἡ θέσι ὑψηλὴ,
Ἡ φήμη ἄλλη.

»Τὸ ψάρι τὸ τρανὸ
Μοῦ ἔχει σχίσει
»Τὸ δίχτυ τὸ καλὸ.
Καὶ ἂν θελήσῃ

»Βασίλισσα ἡ καλὴ
Νὰ μοῦ τὸ πλέξῃ,
»Καὶ πλούτη καὶ τιμὴ
Θὰ μὲ παρέξῃ.»

Βασίλισσα ἡ καλὴ
Τὸ δίχτυ πλέκει
Μὲ τὴν χρυσῇ κλωστή.
— Ἄλλη δὲν ἔχει. —

Τὸ δίχτυ αὐτὸς γερὸ
Περιμαζεύει,
Καὶ πάλι 'ς τὸ νερὸ
Ψαρχὲς ψαρεύει.

Ἐν Χάλκῃ τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1865.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΕΙΣ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ.

Γονεῖς ἀγαπῶσα,
Εὐδαίμων σὺ ζῶσα,
Ἀμέριμος, χαῖρε!
Σειρῆνας σὲ ψάλλουν,
Κ' ἐμπρὸς σου προβάλλουν
Γελῶσαι ἡμέραι.

Κοιμοῦ ἐν γαλήνῃ,
Ἰδοὺ σοὶ ἐκτείνει
Ὁ Πλάστης πτερὰ.
Ἢ κόρη γλυκεῖα,
Εὐφραίνου, μειδία,
Ζῆθι ἐν χαρᾷ!

Ποτὲ τρικυμία,
Ποτὲ δυστυχία
Ἢ! μὴ σὲ πικράνῃ
Τὸ ῥόδον τ' ὠραῖον
Βορρῆας τις πνέων
Ἢ, μὴ τὸ μαράνῃ!

Νοέμβριος 1863.

Κ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

πολλοὶ ἔχουσιν

ΝΗΣΤΙΣΙΜΟΝ ΚΡΕΑΣ. Τὴν παρχμονὴν τῆς ἐν Ὑστερλίτς μάχης, ὁ Ναπολέων, ἐπισκεπτόμενος πρὸς τὴν ἐσπέραν τὸν στρατὸν, ὅστις τὴν ἐπαύριον ἦτον ὠρισμένος νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρὸν, καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ ζωοτροφίαι εἶχον ἐκλείψει πρὸ 48 ὥρων, εἶδε στρατιώτας ἀσχολουμένους εἰς τὸ νὰ ἐψήνωσι γεώμηλα. Πλησιάσας δὲ ἐπίλεκτόν τινα, ὀνόματι Πλίκουαν, τρώγοντα γεώμηλον·

— Ἐ! παλληκαρχ μου, εἶπε, μένεις εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὰ τὰ εὐμορφα περιστέρια;

— Χοῦμ! ἀπεκρίθη ὁ Πλίκουας, τὰ ἀγαπῶ καλλίτερον ἀπὸ τὸ μηδέν· βλέπετε ἄρα ὅτι τὰ περιστέρια αὐτὰ εἶναι καλλίτερα ἀπὸ τὸ κρέας τῆς νηστείας.

— Τότε, παλαιέ μου φίλε, ἐπανελάβεν ὁ Ναπολέων, δεικνύων εἰς τοὺς μεμψιμοιροῦντας στρατιώτας τὰ πυρὰ τῶν ἐχθρῶν, βοηθήσατέ με νὰ διώξωμεν τοὺς τρελοὺς τούτους καὶ τότε τὴν τρίτην τῆς ἀποκρέω θὰ τὴν τὴν πανηγυρίσωμεν εἰς τὴν Βιέννην.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ. Περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του ὁ Ναπολέων ἐπίστευσεν εἰς τὴν εἰμαρμένην, ἐν ᾧ πρό-

περον διόλου δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτήν, καὶ ἐπροσπά-
θει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν σωτήριον
ιδέαν ὅτι ὅταν ἡ εἰμαρμένη θέλῃ, ὅ,τι καὶ ἂν κά-
μωτιν οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ ἀποφύγωσι τὴν
θέλησίν της· διὰ τοῦτο ὁ δειλὸς, ἔλεγε, δὲν πρέπει
νὰ κρύπτεται, διότι ὅταν θέλῃ ἡ εἰμαρμένη, ὅπου
καὶ ἂν κρυφθῇ δύνανται νὰ φονευσθῇ. Παρατηρῶν τὴν
μάχην τοῦ Φριλλάνδ προσεκτικῶς εἶδε σφαῖραν δι-
ελθοῦσαν ὀλίγον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῶν σωμα-
τοφυλάκων του καὶ στρατιώτην κύψαντα αὐτομά-
τως. — «Ὡς ἡ εἰμαρμένη, τῷ εἶπε μειδιῶν ὁ Να-
πολέων, σοὶ ἐστελλε τὴν σφαῖραν ταύτην, νομίζεις
ὅτι ἠθελες τὴν ἀποφύγει; καὶ ἐὰν εἰς τὰ ἔγκυα
τῆς γῆς ἐκρύπτετο, φίλε μου, πάλιν θὰ σ' εὑρίσκει.»

ΣΤΑΣΙΣ. Ἐστασίασέ ποτε ὁ Παρισινὸς ὄχλος καὶ
ἐκκμνεν ὅ,τι λαὸς ταρχώδης ἐν τῇ ὀργῇ του δύ-
νεται νὰ κάμῃ. Τότε ὁ Ναπολέων ἔφερεν εἰς τὸν
τόπον τῆς στάσεως πολλοὺς λόχους πυροβολικοῦ.
Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ἠτοιμάζοντο καὶ ἐγέμιζον τὰ
πυροβόλα· ὁ δὲ λαὸς ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ καὶ ἠ-
τοιμάζετο καὶ αὐτὸς νὰ ἀντικρούσῃ τοὺς στρατιώ-
τας. Ἀλλ' ὁ Ναπολέων ἔδωκε τὸ σημεῖον καὶ αἱ
σφαῖραι τῶν πυροβόλων διασκορπίζουσι τὸ ἀνέτοι-
μον καὶ πυκνὸν πλῆθος. Τότε, βλέπων αὐτὸ δια-
σκορπιζόμενον, διέταξε νὰ πυροβολῶσι μὲ μόνην
πυρίτιδα. Ἀλλὰ καὶ τότε ὁ κρότος καὶ ἡ λάμψις
τῆς πυρίτιδος κατεφύδιζε τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον
βλέπων τὰ ὀλίγα πτόματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφήσῃ
αἱ σφαῖραι τῶν πυροβόλων καὶ νομίζοντες ὅτι καὶ
τόρα εἰς τὸ ἀραιωμένον, ὡς καὶ πρότερον εἰς τὸ πε-
πυκνωμένον πλῆθος πυροβολοῦσι διὰ σφαιρῶν, ἔφυ-
γε μὲ μεγίστην σπουδὴν. Τοιαῦτα εἶναι τὰ μέτρα,
τὰ ὁποῖα μεταχειρίζετο ὁ Ναπολέων καὶ τὰ ὁποῖα
τὸν ἐκκμνεν νὰ λάβῃ ἐπὶ τοῦ λαοῦ τῆς Γαλλίας ὑ-
περοχὴν, τῆς ὁποίας παράδειγμα δὲν ὑπάρχει εἰς
τὴν ἱστορίαν τῶν ἑθνῶν.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΟΡΩ. Ὁ στρατηγὸς Μορῶ,
δρέψας πολλὰς δάφνας εἰς τὰ πεδία τοῦ Ὀχελιν-

δήνου, (Ohetinden) ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους κα-
τὰ τὸ 1801, ὅπου μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης
τὸν ὑπεδέχθη τὸ πλῆθος. Ὁ πρῶτος ὑπατος Να-
πολέων συγχαρεῖς αὐτὸν δημοσίως τῷ προσέφερε
πολυτελεῖς ζευγὸς πιστολίων καὶ τῷ εἶπε· «Ἡθέ-
λησα ὅπως ἐπὶ τῶν πιστολίων τούτων χαράξω τὸν
ἀριθμὸν τῶν νικῶν σου· ἀλλὰ δυστυχῶς τόσον με-
γάλον ἀριθμὸν δὲν δύνανται νὰ χοιρήσωσι.»

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ 599 γυλλαδίου

Γρίφου.

Ἀριστον ἡ βιομηχανία.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐγὼ κερῶ τὴν καρπὴν τῆς λευκωλένου Ἥρας
συγχρόνως δ' ἐπικαθήμαι κ' εἰς τῆς λερναίας ὕδρας.
Ὁ ἦμας καὶ ἑλικὼν εἰς τὴν κρυφὴν μὲ φέρουν
τὰ βόδια εἰς δι' ἐμοῦ ἀγάλλονται καὶ χαίρουν.
Οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἑλλὰς μὲ ἔχουν κίσμημά των,
Προσιτί πᾶσαι αἱ βροαὶ τῶν διαυγῶν ὑδάτων.
Ὅταν γεννᾶται τὴν αὐγὴν στιλπνὸς ὁ ἑωσφόρος,
καὶ ἀνατέλλῃ ἔπειτα ὁ ἥλιος πυρφόρος,
Ἀμφότεροι μὲ φέρουσι στέμμα ἀκτινοδόλον,
καὶ μετ' αὐτῶν διέρχομαι τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον.
Ἐνῶ δὲ, φίλε, εἰς λαμπρὰ ὑπάρχω καὶ ὠραία,
κτῆμά των μ' ἔχουσι πολλὰ θεινὰ καὶ φρικαλία.
Αἱ γαῖναι, ὁ Ἡρακλῆς, ὡς καὶ τὸ βόταλόν του,
ὁ Ἄδης, ὁ Ραδάμανθυς ὁ τρίτος τῶν κριτῶν του...
Νύξεις σοὶ ἔδωκα πολλὰς, ἑλπίζω νὰ μὲ λύσης,
πατὴρ πλὴν δὲν θά δυνήθῃς καλῶς νὰ μ' ἐκφωνήσης.

Κ. Π. Γ.

ΓΡΙΦΟΣ.

